

Sygn. akt III Ca 1680/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

SR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska

Protokolant Sandra Olesiak

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko Polskiemu Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 22 lipca 2015 r., sygn. akt I C 2083/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł (sześćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSR (del.) Maryla Majewska – Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 1680/15

UZASADNIENIE

Powód T. S. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. kwoty 4 339,84 zł z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdził, że w dniu 9 05 2014r. miał miejsce wypadek drogowy, w którym został uszkodzony samochód marki O. (...) stanowiący własność Ł. S.. Sprawca wypadku był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w niemieckim towarzystwie (...). Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych szkoda została zgłoszona do reprezentanta zagranicznego ubezpieczyciela - (...) S. A. w S., który przeprowadził stosowane postępowania likwidacyjne i wypłacił poszkodowanemu część należnego odszkodowania w kwocie 1 962,83 zł. Poszkodowany w umowie cesji zawartej z powodem przelał na powoda wierzytelności przysługujące mu względem pozwanego z tytułu należnego mu odszkodowania. Dochodzona pozwem kwota obejmuje odszkodowanie za naprawę samochodu.

Pozwany Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu.

Zarzucał, że wypłacone odszkodowanie jest całkowicie wystarczające do skutecznej naprawy pojazdu. Powód nie udowodnił wysokości szkody, a w szczególności nie wykazał konieczności wymiany w uszkodzony samochodzie błotnika tylnego.

Sąd Rejonowy w Rybniku w wyroku z dnia 22 07 2015r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 581,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 10 2014r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia, stwierdził, iż poza sporem była kwestia odpowiedzialności pozwanej za szkody powstałe w następstwie przedmiotowego wypadku drogowego i zagadnieniem spornym pomiędzy stronami pozostawała tylko wysokość odszkodowania. Przywołał regulację art. 822 § 1 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 05 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) i art. 361 k.c. Nie dopatrywał się podstaw do kwestionowania wiarygodności informacji zawartych w opinii biegłego sądowego K. K.. Ustalił, iż wartość samochodu poszkodowanego przed szkodą wynosiła 9 700 zł, koszt naprawy samochodu stanowił około 37 % jego wartości rynkowej, czyli 3 544,79 zł i uznał, iż w przypadku błotnika tylnego lewego korzystniejsza jest jego naprawa, niż wymiana, co uzasadniało zasądzenie kwoty 1 581,96 zł stanowiącej różnicę pomiędzy wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem, a wysokością odszkodowania obliczoną przez biegłego.

O odsetkach za opóźnienie się pozwanego w zapłacie zasądzonych odszkodowania orzekał na podstawie art. 481 k.c. i art. 482 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając.

Powód T. S. zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo i wnosił o jego zmianę i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 2 757,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 10 2014r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Ponadto w oparciu o regulację: 380 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego ds. techniki motoryzacyjnej zawnioskowanego w piśmie z dnia 25 06 2015r.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe i materialne tj. regulacje:

- art. 361 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że koszty naprawy uwzględniające wymianę uszkodzonej części błotnika tylnego nie pozostają w normalnym związku przyczynowym ze szkoda z dnia 9 05 2014r. co narusza zasadę pełnej kompensacji szkody;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy oraz braku wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego poprzez uznanie, że żądanie powoda co do zapłaty odszkodowania obejmującego naprawę uszkodzonego pojazdu, polegającą między innymi na wymianie błotnika tylnego lewego jest uzasadnione;
- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 286 k.p.c. polegające na poczynieniu istotnych ustaleń w sprawie przede wszystkim w oparciu o dowód w postaci opinii biegłego W. K., wskazując na jej zupełność i jednoznaczność podczas gdy wnioski opinii budziły wątpliwości w świetle powszechnej praktyki naprawy tego rodzaju uszkodzeń pojazdu, pomimo zastrzeżeń poczynionych przez powoda w tym zakresie;
- art. 217 § 2 i 3 k.p.c. poprzez niezasadne pominięcie dowodu z zeznań świadka P. W., choć jego zeznania miały uzasadnić stanowisko powoda co do zakresu niezbędnej naprawy pojazdu i uwiarygodnić zastrzeżenia co do prawidłowości ustaleń biegłego;

- art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda zawartego w piśmie procesowym z dnia 29 06 2015r. o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, pomimo iż dowód ten dotyczył faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii prawidłowej oceny czy uszkodzony błotnik tylny lewy powinien być wymieniony czy naprawiony.

W uzasadnieniu apelacji przede wszystkim podniósł zaniechanie przez Sąd uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadka P. W. oraz opinię biegłego ds. techniki motoryzacyjnej, co uniemożliwiło powodowi pełne wykazanie zasadności swojego roszczenia. Zarzucił także, iż zakwalifikowanie błotnika tylnego lewego do wymiany jest bardziej zasadne.

W odpowiedzi na apelację **pozwany Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W.** wnosił o oddalenie apelacji powoda oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W uzasadnieniu podkreślał, że wymiana błotnika nie stanowiła właściwej metody naprawy uszkodzonego pojazdu. Powód nie podnosił żadnych merytorycznych zarzutów do opinii biegłego W. K., a kwestia czy dany uszkodzony element pojazdu może zostać naprawiony, czy też konieczna jest jego wymiana jest kwestia oceną.

Sąd odwoławczy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, że mają one źródło w łączących pozwanego ze sprawcą wypadku drogowego umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz w reżimie odpowiedzialności deliktowej za szkodę.

Ustalenia faktyczne składające się na podstawę faktyczną zaskarżonego orzeczenia w znacznej części dotyczą okoliczności bezspornych pomiędzy stronami, a w pozostałym zakresie mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku źródłach dowodowych, których ocena jest logiczna i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Wbrew zarzutom apelacji przy rozpoznaniu sprawy i ferowaniu wyroku nie naruszono prawa procesowego w sposób mogący mieć wpływ na wynik sprawy.

Opinia biegłego jest logiczna i odpowiada na zadane mu pytania, a zawarte w niej wnioski mają podstawę w zgromadzonym przez biegłego materiale faktograficznym, z którego wynika, iż uszkodzenie spornego błotnika tylnego lewego polegające na deformacji poszycia blachy na wykroju koła w miejscu łączenia z nadkolem powoduje, iż naprawa jest utrudniona jednakże z punktu widzenia zachowania monolitu fabrycznego jest korzystniejsza aniżeli wycinanie i spawanie nowego elementu zamontowanego na stałe w procesie produkcji pojazdu.

Biegły ustosunkowując się do zastrzeżeń powoda logicznie wyjaśnił, m.in. dlaczego przy wyliczeniu kosztów naprawy samochodu uwzględnił konieczność naprawy poszycia błotnika tylnego lewego, a nie jego wymianę.

Ponadto w opinii wskazał, iż uzyskał informację o wykonaniu naprawy samochodu przez poszkodowanego poprzez naprawę poszycia błotnika lewego, co należało uznać za potwierdzenie przez stronę w sposób dorozumiany tezy biegłego.

Wobec czego Sąd Rejonowy uznał opinię za wiarygodną, a Sąd odwoławczy ocenę tę podziela.

Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 10 04 2015 r. oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. W.. Decyzja ta nie została w sposób skuteczny zakwestionowana przez skarżącego w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji w trybie art. 162 k.p.c., stąd też nie podlegają one kontroli Sądu Odwoławczego.

Na rozprawie z dnia 22 07 2015r. oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, słusznie wskazując, iż wniosek ten zmierza

do przewlekłości postępowania.

Zaoferowany Sądowi odwoławczemu ponowny wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego nie ma zatem charakteru nowości w rozumieniu regulacji art. 381 k.p.c. i dlatego został on w oparciu o tę regulację oddalony.

Okoliczność niezbędności wymiany błotnika tylnego lewego nie została zatem wykazana przez powoda i w materiale sprawy brak jest informacji podważających ustalenia biegłego, a co za tym również idzie poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne Sądu i podniesiony apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego przy rozpoznaniu sprawy i ferowaniu wyroku jest bezzasadny.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest również prawidłowa.

Ma ona odniesienie we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia prawidłowo zastosowanych przez Sąd pierwszej instancji regulacjach prawnych i Sąd Okręgowy ją w całości podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

Odpowiedzialność pozwanego za skutki przedmiotowego wypadku drogowego nie była negowana w toku postępowania.

Ma ona źródło w regulacji 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c. i postanowieniach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów zawartej przez pozwaną ze sprawcą wypadków drogowego oraz w regulacji art. 822 § 4 k.c. uprawniającej powoda do dochodzenia roszczeń bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Na zasadach ogólnych rodzi ona po stronie pozwanego obowiązek zapłaty poszkodowanym w przedmiotowych wypadku drogowym odszkodowania za wynikłą

w jego następstwie szkodę.

Jej zakres wyznacza regulacja art. 361 § 1 k.c. zgodnie z którą pozwana jest zobowiązana do zrekomensowania im szkody (w rozumieniu art. 361 § 2 k.c.), będącej normalnym następstwem zdarzenia, z których ona wynikła.

Stosownie do regulacji art. 363 § 1 zd. 1 k.c. przy jej naprawie priorytet ma restytucja naturalna.

Zgodnie z kompensacyjnym charakterem roszczeń odszkodowawczych, które mają przywrócić stan majątku poszkodowanego do stanu, w jakim istniałby on, gdyby nie miało miejsce zdarzenie wyrządzające szkodę, restytucja naturalna ma doprowadzić do przywrócenia stanu technicznego i estetycznego samochodu sprzed wypadku, w taki sposób, żeby została przywrócona w pełni nie tylko jego sprawność techniczna, ale również jego wartość handlowa.

Dyrektywy te zostały w sposób prawidłowy uwzględnione przez Sąd Rejonowy i wbrew zarzutom apelacji przy jego ferowaniu nie naruszono wskazanych w apelacji regulacji prawa materialnego.

W następstwie umowy cesji powód wstąpił po poszkodowanym w całość praw przynależnych im względem pozwanej.

W połączeniu z powyższym rodzi to po jego stronie skuteczne względem niej roszczenia o zapłatę pełnego odszkodowania za uszczerbek powstały w majątku poszkodowanego w wyniku wypadku drogowego oraz z mocy regulacji art. 481 § 1 i 2 k.c. roszczenie o zapłatę odsetki za opóźnienie się pozwanego w zapłacie tej należności.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku i apelacja jest bezzasadna.

Reasumując zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powoda jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 10 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 507, z późniejszymi zmianami), biorąc pod uwagę, iż powód uległ w całości w postępowaniu odwoławczym i dlatego powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk